

CSETNEGI LÁSZLÓ

Az álmok folyója és az invokáció

A Mississippi déli folyásánál, nem messze New Orleanstól, azon a helyen, amit mindenki jól ismer az álmaiból, Etxebarria Estebán Gonzalez, a költő, egy tavaszi délutánon meghallotta a Hívást.

A Hívás tisztán, lágyan rezdült a folyó fölé hajló fák levelein, amiket langyos szellő csiklandozott, titokzatos álmokat lehelve a lombokba, és a futónövények, jázminok és rózsák, amik a vízparton nőttek, émelyítően édes, buja illatot árasztottak.

A vadrózsák, nárciszok és futónövények buja, émelyítően édes, bódító illatot leheltek.

A louisianai tavasz édes-bús, büszke bűbájának tudatában sé-tált a folyó fölött, mint egy kevély dáma száz éve, Krúdy korában, az Andrásy úton.

Egon (mert többnyire így rövidítették a nevét, de hívhatták volna Szindbádnak vagy Monte Christónak is) egy stég szélé-ről lógatta a lábát, és az öreg zenész gitárjátékát hallgatta, aki egy Everlast dalt pengetett.

Egyszerre hallották meg a Hívást. Egon hátrafordult az öreg zenészhez, aki mögötte ült. Az öreg zenész abbahagyta a gitá-rozást, és elmosolyodott ápolt, öreguras bajsza alatt. Mindket-ten ugyanarra gondoltak.

– Te nem jössz? – kérdezte Egon,

– Nem – felelte az öreg zenész. – Ha akartok, majd eljöttök hozzám – mondta továbbra is mosolyogva, aztán újra a gitár fölé hajolt, és folytatta a dalt, amit az imént abbahagyott. Egon eloldozta a tutajt a stégtől, és evezni kezdett abba az irányba, ahonnan a Hívás jött.

Jó ideje evezett már, mikor a partról lódobogást hallott. Egy izmos férfit vett észre, aki fehér lovon ügetett a part mentén. A ruhája testhez álló, hosszú ujjú, lila ruha volt, olyasmi, amit a sprintfutók viselnek hűvös időben, de ez felül csuklyában

végződött. A férfi szeme előtt keskeny fekete maszkot hordott, a jobb kezén pedig, mellyel a kantárt fogta, pecsétgyűrű csillant a napfényben, a derekán széles öv volt, amelyről mindkét oldalon egy-egy pisztolytáska lógott. Egon felismerte a Fantomot, bár nem tudta, honnan ismeri, hiszen a Fantom Bengáliában, az őserdőben él, egy koponya alakú barlangban, amit még az első Fantom faragott. Mert – Egon ezt is tudta – a Fantomot a bennszülöttek Halhatatlan Szellemként tisztelik, mivel évszázadok óta apáról fiúra száll a Fantom ruhája és hivatala, hogy óvja az őserdő békéjét a betolakodóktól. Ahogy öröklődik a pecsétgyűrű is, amibe egy koponya van faragva, így ha a Fantom megüt vele valakit, azon rajta marad a Fantom jele. Nem volt ideje megkérdezni, hogyan került ilyen messze az őserdőtől, mert mikor a Fantom egy vonalba ért vele a parton, megállította a lovát, és odakiáltott neki:

– Szüksége van rád! – majd továbblovagolt eltűnve a fák közt. Egon tovább evezett, és cseppet sem csodálkozott a Fantom rejtélyes megjelenésén, csupán azon tűnődött, honnan ismerheti ő a Halhatatlan Szellemet.

Követte a Hívást, egészen addig, amíg sok-sok „átszállás” után egy másik folyóhoz ért.

Itt is áprilisi délután volt. A napfény az önimádattól és saját szépségétől megittasodva csókolta arcképét a Dunára, a vízcseppek pedig, amik körülötte úsztak, egy pillanatra megcsodálták szépségét, aztán tovább fecsegték, és tovább úsztak, úsztak.

Egon mosolyogva hallgatta a vízcseppek fecsegését, és még egyszer körülnézett ezen a helyen, ahol még sosem járt, s mégis olyan ismerős volt.

A hídon, ami magasan a folyó fölött ívelt át, kikericsárga vilamosok kullogtak kattogva, a megállóknban színes foltok szálltak fel és le rájuk, a parton pedig párok sétálgattak a betonos sétányon, mögöttük a rendet és fegyelmet őrizve tespedt a Helyiérdekű Vasút szürke épülete, mely előtt méregzöld szerelvények sorakoztak.

Ennek a képnek az előterében vette észre Etxebarria Estebán Gonzalez azt, akit keresett. Fiatal srác volt, talán néhány évvel idősebb nála. Jobb kezével a korlátra támaszkodott, bal hóna alatt pedig néhány füzetet és könyvet szorongatott, és a folyó mélyébe meredt, észre sem véve Egon, aki kikötötte a tutajt, és odasétált a sráchoz. A srác meg sem rezzent, mikor ott termett mellette.

–Nos? – kérdezte. – Csak nem azért jöttél, hogy számon kérd rajtam, miszerint nem én találtam fel a repülőgépet?

Egon elmosolyodott.

– Nem, nem emiatt jöttem. Különben is *te* hívtál.

– Igaz – mosolyodott el Edgár, a srác is.

– Miért? – kérdezte Egon.

Edgár nem felelt. Egy darabig a vízbe bámult, és csak aztán szólalt meg, akkor sem a kérdésre válaszolva:

– Mindig is vágytam New Orleans-ba... Mondd, a Mississippi és a város, a sugárutak, a csipkés, kerek erkélyek a házakon és a louisianai vadon... olyan, mint a filmekben? Olyan, amilyenek elképzeltem?

Egon egy pillanatig hallgatott.

– *Pontosan olyan*, amilyenek elképzelted – felelte végül. – De áruld el: miért hívtál?

– Írni szeretnék, ahhoz pedig szükségem van rád...

– Miért ?

– Figyeld a folyót! – mondta a srác, és mindketten a víz fölé hajoltak.

– Én látom a folyót – mondta a srác. – És te? *Hallod* a vízcseppeket?

– Igen. Hallom – felelte Egon. – A vízcseppek... álmodnak... arról a helyről álmodnak, ahonnan idejöttek: jéghegyekről, a tengerről, a Hudsonról, a Mississippiről...arról a helyről, ahonnan jöttek, és ahová visszatérnek majd...

– Ezért van szükségem rád...Ezért kell segítened nekem... Mert akkor visszajuthatunk...

– Igen – felelte Egon. – Vissza a folyóhoz...